

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 640/24
15.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Растка Поповића, председника већа, судија Марка Јоцића и Данка Лаушевића, чланова већа, уз учешће вишег саветника Мирјане Новић, у кривичном предмету **окривљеног АА и др**, због кривичног дела разбојништво из члана 206 став 1 КЗ и др, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Другог основног јавног тужилаштва у Београду и бранилаца окривљеног АА, адвоката Риста Лекића и адвоката Кристине Ожеговић, изјављеним против пресуде Другог основног суда у Београду К.бр.301/16 од 22.03.2024. године, након одржане јавне седнице већа, дана 15.10.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе јавног тужиоца Другог основног јавног тужилаштва у Београду и бранилаца окривљеног АА, адвоката Риста Лекића и адвоката Кристине Ожеговић, па се пресуда Другог основног суда у Београду К.бр.301/16 од 22.03.2024. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду К.бр.301/16 од 22.03.2024. године, ставом I, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела разбојништво из члана 206 став 1 КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 2 (две) године, у коју му се урачунава време проведено у притвору, почев од 20.02.2016. године па до 18.03.2016. године, када му је притвор укинут. Ставом II, окривљени АА, ББ и ВВ су, на основу члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП, ослобођени од оптужбе да су извршили кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323 став 3 у вези става 1 Кривичног законика и одређено је да у односу на окривљене ББ и ВВ, на основу члана 265 став 1 ЗКП, трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда. На основу члана 264 став 4 ЗКП окривљени АА ослобођен је плаћања трошкова кривичног поступка из члана 261 став 2 тачка 1-7 и тачка 9 ЗКП и паушала суду.

Против наведене пресуде благовремено су жалбе изјавили:

- јавни тужилац Другог основног јавног тужилаштва у Београду, због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Београду, као другостепени, укине ожалбену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање;

- бранилац окривљеног АА, адвокат Ристо Лекић, из свих законом прописаних разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду, као другостепени суд, усвоји жалбу браниоца и преиначи ожалбену пресуду тако што ће окривљеног АА ослободити у потпуности од оптужбе или да усвоји жалбу и укине ожалбену пресуду, а предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање;

- бранилац окривљеног АА, адвокат Кристина Ожеговић, због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Београду, као другостепени, усвоји жалбу браниоца и преиначи ожалбену пресуду, тако што ће окривљеног АА ослободити од оптужбе.

У одговору на жалбу јавног тужиоца Другог основног јавног тужилаштва у Београду, изјављену против пресуде Другог основног суда у Београду К.бр.301/16 од 22.03.2024. године, бранилац окривљеног АА, адвокат Ристо Лекић и бранилац окривљеног ББ, адвокат Милош Мршовић, предложили су да Апелациони суд у Београду наведену жалбу одбије као неосновану, а да се ожалбена пресуда у ослобађајућем делу потврди.

Апелациони јавни тужилац из Београду је, поднеском Ктж.672/24 од 14.06.2024. године, предложио да Апелациони суд у Београду усвоји као основану жалбу јавног тужиоца Другог основног јавног тужилаштва у Београду и укине пресуду Другог основног суда у Београду К.бр.301/16 од 22.03.2024. године, у ставу II изреке, а да одбије као неосноване жалбе браниоца окривљеног АА, адвоката Риста Лекића и адвоката Кристине Ожеговић.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, у смислу члана 447 ЗКП, у присуству окривљеног АА и његових бранилаца, адвоката Риста Лекића и адвоката Кристине Ожеговић, а у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавно тужилаштва у Београду, на којој је размотрио списе, па је након разматрања навода и предлога из изјављених жалби, одговора на жалбу, а имајући у виду и предлог Апелационог јавног тужиоца из Београда, из напред цитираног поднеска, након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, сходно одредби члана 451 став 1 ЗКП, нашао:

Жалбе су неосноване.

Најпре, када је у питању осуђујући део пресуде, из става I изреке, жалбама бранилаца окривљеног АА, адвоката Риста Лекића и адвоката Кристине Ожеговић, првостепена пресуда се оспорава због битних повреда одредаба кривичног поступка из

члана 438 став 1 тачка 11 и став 2 тачка 2 ЗКП, наводећи да је изрека пресуде неразумљива, да су разлози пресуде противречни изреци, затим да постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа или записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа или записника, као и да у образложењу ожалбене пресуде постоји знатна противречности међу чињеницама које су предмет доказивања.

Међутим, Апелациони суд у Београду изнете жалбене наводе оцењује неоснованим, јер је, по налажењу овога суда, противно наводима у жалбама, изречена пресуда у осуђујућем делу јасна и разумљива и садржи све чињенице и околности које представљају обележје кривичног дела за које је окривљени АА оглашен кривим, а од којих зависи правилна примена закона и одлука у погледу правне квалификације дела, пресуда не садржи противречности, ни међусобне, ни у односу на садржину изведених доказа, а првостепени суд је у образложењу побијане пресуде дао јасне и правилне разлоге за своју одлуку.

Ценећи жалбене наводе бранилаца окривљеног АА, адвоката Риста Лекића и адвоката Кристине Ожеговић, којима се првостепена пресуда оспорава због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, указујући да изведеним доказима није на несумњив начин утврђено да је окривљени АА извршилац предметног кривичног дела, а такође нису на несумњив начин утврђена ни субјективна обележја кривичног дела разбојништво из члана 206 став 1 Кривичног законика, тј. умишљај и намера да окривљени присвајањем туђе покретне ствари себи прибави противправну имовинску корист, нити објективна обележја овог кривичног дела, и то непосредни напад на живот и тело оштећеног, Апелациони суд у Београду исте је оценио неоснованим, из разлога што је првостепени суд, приликом доношења побијане пресуде, правилно и потпуно утврдио чињенично стање, када је нашао да је окривљени АА извршио кривично-правне радње, ближе наведене у ставу I изреке ожалбене пресуде.

Наиме, правилно је првостепени суд утврђено чињенично стање засновао на исказу сведока оштећеног ГГ, који је пред јавним тужиоцем Другог основног јавног тужилаштва у Београду, дана 14.03.2016. године, навео да је дана 19.02.2016. године, око 23,30 часова, радио у својој СЗТР "...", када су ушла два мушка лица, од којих је њему један ликом познат као момак из краја, заобишли пулт, иза кога се он налазио и кренули да га ударају рукама, песницама по глави, тражили су где је сеф, где су паре, он је гледао како да се склони, након тога су они пришли фиоци која је њему представљала касу и у којој су биле поређане новчанице и из касе одузели 17.000,00 динара, а након тога су изашли из продавнице и отишли у непознатом правцу. Даље је навео да су узели сав папирни новац и остало је можда пар динара у металу, при чему је први момак, кога је он препознао, почео да узима новац, односно извукао је фиоку из стола, а када је она пала на земљу пришао је и други момак и скупио новац који се расуо по поду. На главном претресу, одржаном дана 12.02.2024. године, оштећени је изјавио да у потпуности остаје при исказу са записника из претходног поступка од 14.03.2016. године, а након што је окривљеном АА наложено да устане, сведок оштећени ГГ изјавио да можда јесте, можда није, што се њега тиче само да се све ово заврши.

Међутим, како из записника о препознавању лица ПС Раковица Ку.бр.3183/16 од 20.02.2016. године, произлази да је оштећени ГГ препознао са сигурношћу, и то са 100% степеном вероватноће и указао на лице које се налази на позицији број 2 (на коју позицију је постављен окривљени АА), то је правилно првостепени суд исказу сведока оштећеног ГГ у потпуности поклонио веру, налазећи да је његов исказ јасан, логичан и убедљив, а како је исти сагласан и са осталим изведеним и прихваћеним доказима, то је правилно првостепени суд оценом свих изведених доказа утврдио да је окривљени АА, дана 19.02.2016. године, око 23.30 часова, у ..., у улици ..., у стању урачунљивости, свестан свог дела и да је оно забрањено и чије извршење је хтео, употребом физичке силе према оштећеном ГГ одузео туђу покретну ствар у намери да њеним присвајањем себи прибави противправну корист, на тај начин што је заједно са НН мушким лицем ушао у продавницу СЗТР "...", чији је власник ГГ и који је наведеног дана и времена био једини радник у продавници, пришао му, задао више удараца затвореним шакама, песницама, у пределу главе и тела, затим затражио новац, а потом сам из фиоке пулта која је оштећеном служила као каса, узео 17.000,00 динара и удаљио се у непознатом правцу.

Дакле, стоји чињеница да је сведок оштећени ГГ на главном претресу, када је окривљеном АА наложено да устане, изјавио да исти можда јесте, а можда и није извршилац предметног кривичног дела. Међутим, при чињеници да је оштећени приликом препознавања у ПС Раковица, дана 20.02.2016. године, дакле дан након критичног догађаја, са стопостотном сигурношћу указао на окривљеног АА као извршиоца предметног кривичног дела, то се не могу прихватити жалбени наводи његових бранилаца да оштећени није несумњиво препознао окривљеног АА као извршиоца предметног кривичног дела, посебно при чињеници да је од критичног догађаја, до главног претреса, одржаног дана 12.02.2024. године, протекло скоро осам година.

Апелациони суд у Београду је код таквог стања ствари у потпуности прихватио став првостепеног суда у погледу оценом свих доказа изведених током поступка, при чему је све изведене доказе критични анализирао, ценио сваки појединачно и довео их у међусобну везу повезивањем чињеница које неспорно произлазе из изведених доказа и за свој став дао јасне, недвосмислене, довољно аргументоване и за Апелациони суд у Београду у свему прихватљиве разлоге и на тако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио кривични закон, када је нашао да су се у радњама окривљеног АА стекла сва субјективна и објективна обележја бића кривичног дела разбојништво из члана 206 став 1 Кривичног законика, будући да је окривљени предметно кривично дело извршио у време, на месту и на начин, како је то описано у изреци пресуде, поступајући са директним умишљајем као обликом кривице, с обзиром да је био свестан свог дела, хтео његово извршење и свестан да је његово дело забрањено, па како није било околности које би искључивале његову кривицу, то га је правилно првостепени суд огласио кривим за наведено кривично дело, док су супротни жалбени наводи бранилаца окривљеног АА, адвоката Риста Лекића и адвоката Кристине Ожеговић, оцењени као неосновани.

Овај суд је првостепену пресуду у осуђујућем делу испитао у погледу одлуке о кривичној санкцији, по жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Риста Лекића, и по службеној дужности, поводом жалбе браниоца окривљеног АА, адвоката Кристине Ожеговић, која је изјављена у корист окривљеног због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Апелациони суд у Београду налази да је првостепени суд, приликом одлучивања о избору врсте и висине кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном АА, правилно, у смислу члана 54 Кривичног законика, ценио све околности које су од утицаја да кривична санкција буде правилно одабрана и њена висина правилно одмерена и истима дао адекватан значај када је окривљеног АА осудио на казну затвора у трајању од 2 (две) године, у коју му је урачунао време проведено у притвору, налазећи да је иста сразмерна степену кривице окривљеног и степену повреде заштићеног добра, као и да ће се овако одмереном казном остварити општа сврха изрицања кривичних санкција из члана 4 Кривичног законика и сврха кажњавања из члана 42 Кривичног законика.

Напред наведене разлоге у свему као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду, налазећи да је првостепени суд дао правилан значај свим околностима од утицаја на кривичну санкцију и да ће се само ефективном казном затвора, у наведеном трајању, у потпуности остварити сврха кажњавања, предвиђена одредбом члана 42 Кривичног законика, у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 Кривичног законика, као и да је овако одмерена казна нужна, али и довољна мера кривично-правне заштите, сразмерна тежини извршеног кривичног дела, степену кривице окривљеног, околностима под којима је дело извршено, јачини повреде заштићеног добра, личности окривљеног и његовим личним приликама.

Стога су супротни жалбени наводи браниоца окривљеног АА, адвоката Риста Лекића, у којима се не наводи ниједна околност која није цењена од стране првостепеног суда, а која би утицала на другачију одлуку, у смислу блажег кажњавања овог окривљеног, оцењени као неосновани.

Када је у питању ослобађајући део пресуде, жалбом јавног тужиоца Другог основног јавног тужилаштва у Београду, првостепена пресуда се оспорава због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, наводећи да су разлози о одлучним чињеницама који су наведени у образложењу ожалбене пресуде у знатној мери противречни, како међусобно, тако и доказима изведеним током поступка.

Међутим, Апелациони суд у Београду изнете жалбене наводе оцењује неоснованим, јер је, по налажењу овога суда, противно наводима у жалби, изречена пресуда у наведеном делу јасна и разумљива и не садржи противречности, ни међусобне, ни у односу на садржину изведених доказа, при чему је првостепени суд у образложењу ожалбене пресуде детаљно интерпетирао, анализирао и ценио све изведене доказе, а за своје закључивање дао је јасне, убедљиве и непротивуречне разлоге.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног

чињеничног стања тужилаштво истиче да је првостепени суд погрешно када је у потпуности поклатио веру окривљенима ББ и ВВ и на њиховој одбрани засновао своју одлуку, а такође сматра да је суд погрешно ценио исказе сведока оштећених ДД и ЂЂ, дате на главном претресу и извео погрешан закључак да су исти контрадикторни, погрешно закључујући да у потпуности не прихвата веру њиховим исказима у претходном поступку, па је самим тим и погрешан закључак првостепеног суда у погледу оцете постојања чињенице напада и претњи и у погледу извођења закључка о контрадикторности изјава сведока датих на главном претресу.

Апелациони суд у Београду изнете жалбене наводе оцењује неоснованим и налази да је правилан закључак првостепеног суда да током поступка није на несумњив начин доказано да су окривљени АА, ББ и ВВ извршили кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323 став 3 у вези става 1 КЗ, које им је стављено на терет.

Најпре, оно што је у овом поступку било спорно јесте да ли су окривљени напали полицијске службенике ЂЂ и ДД у вршењу службене дужности, и то службена лица у вршењу послова јавне безбедности.

Утврђујући чињенице у погледу овог спорног питања суд је пошао од исказа сведока оштећених ДД и ЂЂ, полицијских службеника, у претходном поступку и на главном претресу, па је ценећи њихове исказе, правилно нашао да исти нису међусобно сагласни, пре свега у делу који се односи на повреде које су задобили.

Наиме, сведок оштећени ДД је изјавио да је критичном приликом задобио повреде леве подлактице, за које нема медицинску документацију, јер се није јавио лекару, а сведок оштећени ЂЂ је изјавио да су полицајци прошли без повреда. Такође, и по оцети овога суда, сам исказ сведока ЂЂ на главном претресу је контрадикторан, будући да исти наводи да су их напали, али невешто, с обзиром да су окривљени били пијани, па њему и колеги ДД није било тешко да се одбране, а онда је изјавио да је цео напад трајао доста дуго и да после догађаја није могао да држи свеску у рукама, већ му је иста испала од умора из руку. Такође, сведок ДД је на главном претресу изјавио да се не сећа ни како га је и да ли га је окривљени АА напао.

Насупрот исказима сведока оштећених, и по оцети овога суда, одбране окривљених ББ и ВВ логичне су и поткрепљене лекарском документацијом од 21.02.2016. године и 20.02.2016. године, због чега их је правилно првостепени суд прихватио, оцењујући их као јасне и убедљиве.

Наиме, окривљени ББ и ВВ навели су да су критичном приликом били пијани, да су наведеног дана и времена били са другарима и то АА, ЕЕ, ЖЖ и ЗЗ у ЖЖ стану, где су се забављали, причали и пили пиво, били су гласни, гласно су причали, а и музика је била појачана до даске. У једном тренутку изненада су им полицајци упали у стан и кренули да везују њиховог другара АА, па су они покушали само да помогну другу и то тако што ће га одгурнути од полицијских службеника, без икакве претње да ће их напасти. Окривљени ББ навео је да никога није псовао, нити је било кога од

полицајаца ударио, а при томе је задобио и видљиве повреде, док је окривљени ВВ навео да је, када је полиција улетела у стан, секао дрва, пошто другар има шпорет “Смедеревац”, да је држао у руци секиру, али да би секао дрва, а не да би било кога напао и исту је одмах одбацио од себе, коју чињеницу је потврдио и полицијски службеник ЂЂ у изјави коју је дао у претходном поступку, дана 14.03.2016. године.

Апелациони суд у Београду је код таквог стања ствари у потпуности прихватио став првостепеног суда у погледу оцене одбрана окривљених и оцене свих доказа изведених током поступка, као и став суда у погледу недостатка доказа за закључак да су окривљени АА, ББ и ВВ извршили кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323 став 3 у вези става 1 Кривичног законика, које им је стављено на терет, при чему је првостепени суд све изведене доказе критички анализирао, ценио сваки појединачно и довео их у међусобну везу повезивањем чињеница које неспорно произлазе из изведених доказа и за свој став да у конкретном случају није доказано да су ови окривљени извршили наведено кривично дело дао јасне, недвосмислене, довољно аргументоване и за Апелациони суд у Београду у свему прихватљиве разлоге, због којих се супротни жалбени наводи јавног тужиоца Другог основног јавног тужилаштва у Београду оцењују као неосновани.

Наиме, и по оцени овога суда, да би била остварена претња нападом као објективним елементом бића кривичног дела из члана 323 став 3 у вези става 1 Кривичног законика, битно је да је употребљена претња озбиљна и могућа и да се истом ставља у изглед службеном лицу да ће се напасти на његов телесни интегритет, при чему се озбиљност и могућност претње оцењује са аспекта лица којима је упућена, а сам начин на који је претња извршена није од значаја за постојање исте, дакле може бити извршена и вербално. Како је у конкретном случају, по правилном налажењу првостепеног суда, дошло до ометања службеника док су покушавали да ухапсе окривљеног АА, те су окривљени одбацили од себе предмете који су им одузети потврдама о одузетим предметима, то је правилан закључак првостепеног суда да у конкретном случају није била остварена претња да ће напасти службено лице у вршењу службене дужности, па стога и по налажењу већа Апелационог суда у Београду, током овог кривичног поступка није са несумњивом сигурношћу доказано да су окривљени АА, ББ и ВВ извршили кривично дело из члана 323 став 3 у вези става 1 Кривичног законика, на начин како је то наведено у оптужном акту, због чега је правилно првостепени суд, на основу члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП, ове окривљене ослободио оптужбе за наведено кривично дело.

Сходно свему напред наведеном, а на основу одредбе члана 457 став 1 ЗКП, Апелациони суд у Београду донео је одлуку као у изреци пресуде.

**Виши саветник
Мирјана Новић,с.р.**

**Председник већа-судија
Растко Поповић,с.р.**

За тачност отправка

Управитель писарнице
Јасмина Ђокић